

Til beslutningsforslag nr. B 7. Betænkning afgivet af Retsudvalget den 9. december 2004

Betænkning

over

Forslag til folketingsbeslutning om fjernelse af lovmæssige hindringer for folkekirken og andre trossamfund for at medvirke ved indgåelse af registreret partnerskab

[af Kamal Quereshi (SF) m.fl.]

1. Udvalgsarbejdet

Beslutningsforslaget blev fremsat den 7. oktober 2004 og var til 1. behandling den 17. november 2004. Beslutningsforslaget blev efter 1. behandling henvist til behandling i Retsudvalget.

Møder

Udvalget har behandlet beslutningsforslaget i 2 møder.

Skriftlige henvendelser

Udvalget har i forbindelse med udvalgsarbejdet modtaget en skriftlig henvendelse fra en række præster i den danske folkekirke.

Kirkeministeren har over for udvalget kommenteret den skriftlige henvendelse til udvalget.

Spørgsmål

Udvalget har stillet 1 spørgsmål til kirkeministeren til skriftlig besvarelse, som denne har besvaret.

2. Indstillinger og politiske bemærkninger

Et *flertal* i udvalget (V, DF, KF og KD) indstiller beslutningsforslaget til *forkastelse*.

Dansk Folkepartis medlemmer bemærker, at ægteskabsloven hjemler ingen mulighed for vielse af homofile samlevende. Det er en almindelig misforståelse kolporteret af pressen, at i dag kan bøsser og lesbiske blive viet på rådhuset,

men ikke i kirken. Det er noget vrøvl. De kan slet ikke blive viet ifølge dansk lov, men de kan blive registreret som partnere på rådhuset. Det er en god ordning, som friholder homofile par fra en række tidligere uretfærdigheder, især af arvemæssig art. Hvis man ville ændre ægteskabsloven, så homofile par kunne blive viet, skulle man begynde med at ophæve loven om registreret partnerskab og give myndighedspersoner en egentlig vielsesmyndighed. Og det bør man aldrig gøre – ikke fordi de homofile par skal generes, men af hensyn til det ægteskab, der i århundreder har været den familieretbærende institution i Danmark og i øvrigt et fundament under det danske samfund i det hele taget. Ægteskabet har vi af hensyn til familiens beskyttelse fra fremmed – herunder især statslig – indblanding. Og begynder man at lægge forskellige former for særforhold ind under kategorien »ægteskab«, så opløser man selvfølgelig ægteskabet. Siden det 16. århundrede, da ægteskabet fra at være et rent slægtsanliggende begyndte at være et offentligt, statsligt anliggende, har ægteskabets styrke været en klar definition af ægteskabet: et intenderet livslangt og monogamt forhold mellem to mennesker af hver sit køn med henblik på at få børn og danne en ny familie, der kan føre slægten videre.

Den frihed, som ægteskabet er bærepille for – familiens frihed, privatlivets frihed – forudsætter en klar definition af, hvad et ægteskab er.